

— Котра з них? — питаю я і нахиляюся ближче до оглядової панелі.

— Білява. У мішкуватому светрі. Сидить сама.

— А ти не хочеш сказати, навіщо я тут?

— Не хочу впливати на твоє рішення.

— А що я вирішую?

— Просто поспостерігай за нею.

Я знову дивлюсь на юрбу підлітків — хлопців і дівчат. Більшість одягнена в джинси й довгі кофтини, рукави яких натягнені так, щоби приховувати будь-які завдані собі рани: хтось порізався, хтось обпікся, подряпався, покусався, зморив себе голодом, в одних — обсесивно-компульсивний розлад, в інших — піроманія, соціопатія, нарцизм чи РДУГ. Хтось зловживає їжею або наркотиками, хтось ковтає всяку всячину, або навмисно б'ється об стіни, або безбожно наражається на небезпеку.

В Іві Кормак коліна підібгані під себе так, наче вона боїться, що підлога піде їй з-під ніг. Вона має понурі уста й гарну вроду — так і не скажеш, чи їй вісімнадцять, чи чотирнадцять. Ще не жінка й не дівчинка, яка збирається прощатися з дитинством. Є в ній щось таке нетлінне, незмінне, наче найгірше вона вже побачила й пережила. Карі очі обрамлені густими віями, волосся виблякле, вискубане під каре. У кулаках міцно стискає рукави светра, від чого комірець відтягується і відкриває червоні плями на шії — вони можуть бути як пристрасними засмоками, так і відбитками пальців.

Адам Гатрі стоїть біля мене й розповідає про Іві так, наче її шойно привезли до Твайкросського зоопарку.

— Чому вона тут? — питаю.

— Зараз вона проходить по справі про особливо злісний випадок агресії. Зламала людині щелепу половиною цеглини.

— Тобто «зараз»?

— Вона мала кілька таких справ.

— Скільки?

— Та не так і багато.

Вона намагається вдавати, що їй весело, або навмисно корчить із себе дурненьку. Ми в Ленгфорд-голлі, захищеному ноттінгемському інтернаті, де Гатрі займає посаду постійного соціального працівника. Він одягнений у мішкуваті джинси, високі черевики та регбістський джемпер — аж занадто намагається виглядати як «один із них», як той, хто може зрозуміти підліткові прогріхи й суперечки, а не як низькооплачуваний одружений посадовець із двома дітьми та житлом в іпотеку. Ми разом вчилися в університеті й жили в одному гуртожитку. Не скажу, що були друзями — радше просто знайомими, хоча я був на його весіллі кілька років тому, та ще й переспав з однією дружкою. Не знав, що вона була наймолодшою сестрою Гатрі. Та хіба не байдуже? Не певен. Він ніяк мені цим не дорікав.

— Готовий?

Я киваю.

Ми входимо до кімнати і беремо два стільці. Сідаємо в коло з підлітками, які спостерігають за нами і з підозрою, і з нудьгою.

— У нас сьогодні гість, — каже Гатрі. — Познайомтеся із Сайрусом Гевеном.

— Хто він? — питає якась дівчинка.

— Я психолог, — відповідаю.

— Іще один! — викрикує вона ж, насупившись.

— Сайрус прийшов, щоби поспостерігати.

— За нами чи за вами?

— За всіма.

Дивлюся на реакцію Іві. Вона спостерігає за мною порожніми очима.

Гатрі складає навхрест ноги. Штанина на гомілці задирється догори й показує його лису бліду щиколотку. Він такий собі гладенький веселун, який потирає руки в очікуванні чогось кумедного.

— Почнемо зі знайомства, гаразд? Хочу, аби кожен із вас сказав Сайрусу своє ім'я, розповів хто звідки й чому ви тут. Хто хоче розпочати?

Ніхто не відповідає.

— Як щодо тебе, Елайно?

Вона хитає головою. Я сиджу якраз навпроти Іві. Вона знає, що я дивлюсь на неї.

— Голлі? — питає Гатрі.

— Неа.

— Іві?

Вона не відповідає.

— Радий бачити, що сьогодні ти надягла більше одягу, — каже Гатрі. — І ти теж, Голлі.

Іві пирхає.

— То був наш протест, — уже жвавіше огризається Голлі. — Ми протестували проти застарілого сприйняття нашого класу та порушення наших гендерних прав у цьому зайнятому білими чоловіками гулагу.

— Дякую, товаришко, — глумливо відповідає Гатрі. — Може ти розпочнеш, Мойсею?

— Не називайте мене Мойсеєм, — відказує довгов'язий хлопець із прищиками на лобі.

- А як тоді?
- Я Мойша.
- Мошка, кажеш? — питає Іві.
- М-О-Й-Ш-А! — вимовляє він по буквах.

Гатрі дістає маленького в'язаного ведмедика з кишені й дає його Мойші.

— Ти почнеш. Пам'ятає: хто з ведмедиком, той і говорить. Інші не перебивають.

Мойша кладе ведмедика собі на коліна.

— Я із Шеффілда. Я тут, бо навалив цілу купу в незаконне авто свого сусіда.

Усі, окрім Іві, хихикають.

— Чому ти так вчинив? — питає Гатрі.

Мойша байдуже стенає плечима.

— По приколу.

— На водійське сидіння? — питає Голлі.

— Ага. Аякже. Куди ж іще? Той гівнюк поскаржився поліції, тому ми з хлопцями всипали йому копняків.

— Тобі прикро через це? — питає Гатрі.

— Не дуже.

— Йому мусили латати голову металевими пластинами.

— Ага, але він застрахований і йому все відшкодували.

Моя мама заплатила штраф. Мені видається, цей гівнюк ще й підзаробив.

Гатрі починає сперечатися, але припиняє — певно, розуміючи марність цієї справи.

Ведмедик переходить у руки до Ріби з Ноттінгему — страшно худющої дівчинки, яка зашила собі рот, бо батько змушував її їсти.

— А що він змушував тебе їсти? — питає інша дівчинка, настільки гладка, що через товсті стегна її коліна не торкаються одне одного.

— Їжу.

- Яку їжу?
- Святковий торт.
- Дурепа.

— Будь ласка, обходимось без критичних коментарів, Кордельйо, — втручається Гатрі. — Говорити можна лише тоді, коли в тебе ведмедик.

— То дайте його мені, — каже та й хапає ведмедика з колін Ріби.

— Агов! Я недорозказала!

Дівчата починають боротися, поки їх не рознімає Гатрі, але Ріба вже забула, що хотіла сказати.

Ведмедик тепер на інших колінах.

— Мене звати Корделья, я з Лідса, і коли хтось виводить мене із себе, я починаю битися, ось так. Змушую відплачувати.

— Злишся? — питає Гатрі.

— Ага.

— А що може тебе розізлити?

— Коли хтось називає мене жирною.

— Бо ти жирна, — кидає Іві.

— Завалися, бляха! — волає Корделья і зістрибує на ноги. Вона вдвічі більша за Іві. — Ще раз так скажеш, і я віддухопелю тебе нахрін!

Гатрі змушений стати між ними.

— Іві, попроси пробачення.

Іві лагідно всміхається.

— Вибач, що обізвала тебе *жирною*, Кордельйо. Я бачу, що ти схудла. Здаєшся вже стрункішою.

— А що це означає?

— Худішою.

— Та йди ти в сраку!

— Гаразд-гаразд, заспокойтеся, — втручається Гатрі. — Кордельйо, чому ти тут?

— Бо я занадто швидко виросла. Я втратила цнотудесь у одинадцять. Спала і з хлопцями, і з дівчатами, скурила купу травки. У дванадцять спробувала героїн, а в тринадцять — лід¹.

Іві закочує очі.

Корделья зиркає на неї.

— Мама викликала на мене поліцію, тож я спробувала отруїти її засобом для миття підлоги.

— Аби покарати її? — питає Гатрі.

— Може. То був такий експеримент, розумієте. Я хотіла типу побачити, що станеться.

— Спрацювало? — питає Мойша.

— Неа. Вона сказала, що суп якийсь дивний, і не доїла його до кінця. Лишень виблювала, не більше.

— Треба було взяти тою, — каже Мойша.

— Це що таке?

— Рослина така. Чув, як від неї помер садівник, який просто торкнувся листків.

— Мама не садить рослин, — відповідає Корделья, до якої так і не дійшло.

Гатрі передає ведмедика Іві.

— Твоя черга.

— Ніт.

— Чому ні?

— Подобиці мого життя тут ні до чого.

— Неправда.

Іві зітхає і нахиляється вперед, спираючись ліктями на коліна й обома руками стискаючи ведмедика. Її вимова змінюється:

— Мій батько був невтомним пекарем із нарколепсією, який постійно вдосконалювався і любляв маленьких

¹ Сленгова назва метамфетаміну.

хлопчиків. Моя мама — п'ятнадцятилітня проститутка Хлоя, і між пальцями в неї перетинки...¹

Я регочу. Усі звертають погляди на мене.

— Це з «Остіна Паверса», — пояснюю я.

Ще більше порожніх поглядів.

— Фільм такий... Майк Маерс... Доктор Зло...

Все ще нічого.

Іві продовжує говорити з грубим шотландським акцентом:

— Спочатку — головне! Де у вас вбиральня? З мого заднього панцира вже лізе черепаха².

— Жирний Виродок, — кажу я.

Іві всміхається. Я дратую Гатрі, бо наче провокую якісь заворушення.

Він звертається до ще однієї дівчинки з пасмами блакитного волосся і пірсингом у вухах, бровах і носі.

— А ти чому тут, Серено?

— Ну, це довга історія.

Звідусіль лунає бурчання.

Серена пригадує випадок із життя, коли вона в шістнадцять поїхала до Америки за програмою обміну студентів і жила в Огайо з однією парою, чий син сидів у в'язниці за вбивство. Раз на два тижні вони змушували Серену відвідувати його та вдягати при цьому найвідвертіший одяг: короткі плаття і топи з вирізами.

— Він сидів по той бік скляної панелі, а його батько бубонів мені, щоби я нахилилася ближче й показала йому цицьки.

¹ Цитата з фільму «Остін Паверс: Міжнародний таємний агент» (1997 р.). Укр. пер. — телеканал «ТЕТ».

² Цитата з фільму «Остін Паверс 2: Шпигун, який мене звабив» (1999 р.). Укр. пер. — телеканал «Інтер».